

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XC. — Wydana i rozesłana dnia 10. lipca 1915.

Treść: (№ 193.—195.) 193. Obwieszczenie, dotyczące letniej ekspozytury cłowej w Freiheit-Johannisbad. —
194. Rozporządzenie, dotyczące połączenia sądów powiatowych Leopoldstadt I. i II. w Wiedniu. —
195. Rozporządzenie o uregulowaniu obrotu cukrem.

193.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 3. lipca 1915,

dotyczące letniej ekspozytury cłowej w Freiheit-Johannisbad.

Letnia ekspozytura cłowa w Freiheit-Johannisbad nie będzie w bieżącym roku aktywowana.

Engel wlr.

194.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 7. lipca 1915,

dotyczące połączenia sądów powiatowych Leopoldstadt I. i II. w Wiedniu.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 2. lipca 1915 łączy się, zmieniając rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 22. października 1890, Dz. u. p. Nr. 192, sądy powiatowe Leopoldstadt I. i Leopoldstadt II. w Wiedniu w jeden sąd powiatowy pod nazwą „Sąd powiatowy Leopoldstadt“.

Ten sąd powiatowy ma swą siedzibę w budynku urzędowym Wiedeń, II., Obere Donaustrasse Nr. 55.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. sierpnia 1915.

Hochenburger wlr.

195.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 7. lipca 1915

o uregulowaniu obrotu cukrem.

Na zasadzie cesarskiego rozporządzenia z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, jak następuje:

§ 1.

W celu uregulowania obrotu cukrem, zakłada się Centralę dla cukru w Wiedniu.

Centrala dla cukru składa się z zamianowanych przez Ministra handlu zastępców fabryk cukru surowego i spożywczego.

Centrala pozostaje pod dozorem państwowym, sprawowanym przez komisarzy rządowych, mianowanych przez Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami. Komisarze rządowi są uprawnieni stawiać wnioski, co do których musi zapaść uchwała Centrali; nadto są uprawnieni odłożyć wykonanie uchwał i zarządzeń Centrali na tak długo, póki nie zapadnie rozstrzygnięcie Ministra handlu. To rozstrzygnięcie jest dla Centrali wiążące.

Minister handlu wyda w porozumieniu z Ministrem skarbu statut dla prowadzenia spraw Centrali.

§ 2.

Kto przechowuje nieopodatkowany cukier wszelkiego rodzaju, jest obowiązany zgłosić te zapasy do Centrali dla cukru najpóźniej dnia 15. lipca 1915 według stanu z dnia 10. lipca 1915, oddzielnie co do każdego rodzaju.

Ilości cukru, znajdujące się w dniu 10. lipca w transporcie, winien zgłosić odbiorca natychmiast po ich otrzymaniu.

Przechowujący obcy cukier, winni na wezwanie Centrali dla cukru donieść o tem, kto ma prawo rozporządzania zgłoszonymi ilościami, lub na czyj rachunek one leżą na składzie. W tym celu winni uprawnieni, których cukier znajduje się w obcym przechowaniu, zawiadomić niezwłocznie przechowujących, do jakich ilości mają oni prawo.

§ 3.

Wszystkie, istniejące w dniu 10. lipca, podlegające obowiązkowi zgłoszenia (§ 2.) zapasy nieopodatkowanego cukru wszelkiego rodzaju, jak również wyprodukowany w kampanii 1915/16 nieopodatkowany cukier, ulegają zamknięciu.

Wolny od zamknięcia jest:

1. Wszystek cukier, sprzedany dowodnie przed dniem 10. lipca 1915 na zasadzie ceny w kwocie 79 koron, przeznaczony do opodatkowania wewnątrz kraju.

2. Cukier, który w dniu 10. lipca 1915 znajduje się w posiadaniu zarządu wojskowego.

3. Cukier, na którego wolne od podatku użycie władze skarbowe udzieliły zezwolenia, bez różnicy, czy odnośne ilości zostały już pobrane, lub mają być dostarczone na podstawie kontraktów, zawartych dowodnie przed dniem 10. lipca 1915.

§ 4.

Wyłączne prawo rozporządzania całym zamkniętym cukrem wszelkiego rodzaju przysługuje Centrali dla cukru.

Posiadacze i producenci cukru są obowiązani wykonywać zarządzenia i postanowienia Centrali dla cukru, tyżące się sprzedaży i dostawy cukru i przedkładać jej wszystkie środki dowodowe i wykazy, do spełniania jej zadań potrzebne.

Przeciw uchwałom i rozstrzygnięciom Centrali przysługuje interesowanym prawo zażalenia do Ministra handlu w ciągu jednego tygodnia po zawiadomieniu o rozstrzygnięciu.

§ 5.

Centrali przysługuje w szczególności w ramach jej statutu pokrywanie ogólnego zapotrzebowania cukru ludności i zarządu wojskowego.

Centrala ustanawia ilości surowego cukru, które poszczególne fabryki surowego cukru mają dostarczać fabrykom cukru spożywczego, oraz termin dostawy.

Fabryki cukru spożywczego są obowiązane przerabiać według wskazówek Centrali dla cukru przydzielone im ilości surowego cukru na cukier spożywczy.

§ 6.

Tylko za pośrednictwem Centrali dla cukru można wywozić zamknięty cukier poza linię cłową.

Za zamknięty cukier spożywczy, który wywozi się poza linię cłową, winny fabryki cukru spożywczego w razie udowodnionej korzystniejszej sprzedaży, jak wewnątrz kraju, uiszczać na rzecz fabryk cukru surowego wynagrodzenie, które ma być między temi obydwoma grupami umówione. Gdy taka umowa nie dojdzie do skutku, ustanawia wymiar tego wynagrodzenia Minister handlu.

§ 7.

Cena sprzedażna za zamknięty, nieopodatkowany cukier surowy, produkt pierwszej jakości wynosi 33 koron, produkta dalszych jakości 32.50 koron.

Ceny rozumieją się na zasadzie 88 procentów wydatności na 100 kilogramów netto bez worka na stacyi kolejowej fabryki surowego cukru, która ma skutecznie dostawę, za zapłatą w gotówce z 2 procentami skonto przy dostawie do dnia 31. grudnia 1915. Przy późniejszej dostawie podwyższa się cena w dniu 1. stycznia, 1. lutego, 1. marca i 1. kwietnia 1916 za każdym razem o 20 halerzy za 100 kilogramów netto.

Przy dostawie surowego cukru z kampanii 1915/16 z fabryki cukru spożywczego lub wolnego składu należy wliczyć do rachunku odpowiedni dodatek za przewóz.

Potrzebne worki ma dostarczyć kupujący za opłatą przewozu do stacyi dostawy. Zresztą obowiązują dla dostaw surowego cukru zwyczaj handlowe wiedeńskiej lub praskiej giełdy towarowej, stosownie do miejsca fabryki dostarczającej lub wolnego składu.

§ 8.

Cena zasadnicza zamkniętego cukru spożywczego wraz z podatkiem spożywczym wynosi:

a) za oddany przez komitet zjednoczonych austriackich rafinerji do dnia 10. lipca 1915

do wolnego użytku, lecz jeszcze niesprzedany cukier spożywczy 79 koron za 100 kilogramów;

- b) za inny cukier spożywczy 88·50 koron za 100 kilogramów przy dostawie do dnia 31. grudnia 1915. Przy późniejszej dostawie podwyższa się cena w dniu 1. stycznia i 1. marca 1916 za każdym razem o 50 halerzy za 100 kilogramów.

Ceny ustanawia się na podstawie cukru spożywczo prima za wielkie głowy w kompletnym ładunku wagonowym, za zapłatą w gotówce z 2 procentami skonto.

Dodatki odpowiadające stosunkom miejscowym, jakoteż różnice cen między wielkimi głowami i rozmaitymi rodzajami cukru, dalej dodatki za dostawy w mniejszych ilościach, niż ładunki wagonów, ustanawia Centrala dla cukru za zatwierdzeniem Ministra handlu. Zresztą dla dostaw cukru spożywczo obowiązują zwyczaje handlowe giełdy wiedeńskiej lub praskiej stosownie do siedziby fabryki dostarczającej, lub wolnego składu.

Dla cukru spożywczo wprowadzanego w obrót za cenę oznaczoną pod b) dostarczy się urzędowy znaczek zamknięcia (§ 14. przepisu wykonawczego w sprawie podatku od cukru z dnia 29. sierpnia 1903, Dz. u. p. Nr. 176) zamiast z czerwonym napisem, z żółtym napisem.

Marki urzędowe są publicznymi dokumentami i oznakami, których fałszowanie będzie karane według ustawy karnej.

§ 9.

Cena za cukier surowy, ustanowiona w § 7., ust. 1., obowiązuje stosownie do postanowień kontraktów o dostawę buraków jako cena ob-

rachunkowa przy obrachowaniu wszystkich kontraktów o dostawę buraków dla kampanii 1915/16, przy których dostawcom buraków przysługuje prawo do zapłaty, wymierzonej według cen cukru surowego.

§ 10.

Wszystkie zawarte przed dniem 10. lipca kontrakty kupna i sprzedaży cukru wszelkiego rodzaju z kampanii 1915/16 są nieważne.

§ 11.

Władza polityczna krajowa ma ustanowić najwyższe ceny dla cukru spożywczo w wielkim obrocie handlowym.

Polityczna władza krajowa lub za jej upoważnieniem polityczna władza powiatowa ma nadto ustanowić najwyższe ceny za cukier spożywczy w drobnym handlu.

§ 12.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu zobowiązań ustanowionych w tem rozporządzeniu, o ile przekroczenia te nie podlegają ściganiu sądowokarnemu, będą karały polityczne władze I. instancji grzywnami do 5000 koron, lub według własnego uznania, aresztem do 6 miesięcy.

§ 13.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

